

Sygn. akt VI Ka 188/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Suwała (spr.)

protokolant: p.o. protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 22 kwietnia 2016 roku

sprawy S. K., córki W. i G., ur. (...) w N.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 26 października 2015 roku sygn. akt II K 520/14

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4. części dyspozytywnej tego wyroku w ten sposób, że za podstawę zobowiązania oskarżonej S. K. do naprawienia szkody na rzecz S. S. przyjmuje art. 72 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk; w pozostałym zakresie, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, tenże wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za drugą instancję a całość wydatków w postępowaniu odwoławczym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 1033,20 zł obejmującą wynagrodzenie za zastępstwo adwokackie z urzędu oskarżycielki posiłkowej przed sądem drugiej instancji oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 188/16

UZASADNIENIE

S. K. została oskarżona o to, że w dniu 10 grudnia 2013 roku przy ul. (...) w M., działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema nieustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła S. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 24.293 złotych w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu jej w trakcie rozmowy przez nieustaloną osobę w błąd co do tożsamości prowadzącej rozmowę telefoniczną, a ponadto w celu, na który mają zostać przeznaczone pieniądze, odebrała od pokrzywdzonej pieniądze w kwocie 24.293 złotych kwitując ich odbiór, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 26 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 520/14 uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i skazał ją na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na okres 3 lat próby. W okresie próby oddał oskarżoną pod dozór kuratora. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody na rzecz S. S. poprzez wpłatę w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku kwoty 10.000 złotych i w okresie kolejnych 7 miesięcy pozostałej części szkody w 6 ratach po 200 złotych każda i jednej racie w wysokości 2.293 złotych.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli prokurator oraz obrońca oskarżonej. Prokurator zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 46 § 1 k.k., polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonej obowiązku naprawienia

szkody na rzecz pokrzywdzonej na podstawie art. 46 § 1 k.k. z jednoczesnym określeniem terminów wykonania obowiązku odbiegających od terminu wynikającego z daty uprawomocnienia się wyroku w sytuacji, gdy określenie terminu naprawienia szkody w wypadku orzeczenia tego obowiązku jako środka karnego nie znajduje oparcia w przepisach kodeksu karnego, jako że obowiązek ten powstaje z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Wniósł o wyeliminowanie z punktu 4 wyroku terminu do realizacji obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej S. S..

Obrońca oskarżonego zarzucił orzeczeniu rażąco niewspółmiernie surową karę roku pozbawienia wolności oraz rażąco wygórowany obowiązek naprawienia szkody na rzecz S. S. w całości w sytuacji, gdy oskarżona jest osobą nieposiadającą stałego dochodu, a orzeczenie w ten sposób obowiązku naprawienia szkody naraża ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb bytowych. W konsekwencji wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary znacznie łagodniejszej oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w części i rozłożenia go na raty w ten sposób, by oskarżona mogła je zaspokoić bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Skutek w postępowaniu odwoławczym musiała odnieść apelacja prokuratora – lecz nie poprzez proste uwzględnienie wyrażonego w niej wniosku końcowego. Słusznie prokurator bowiem wskazał, iż w niniejszej sprawie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody powinno nastąpić na podstawie art. 72 § 2 k.k. albowiem obowiązek ten miał stanowić środek probacyjny, nie zaś środek karny, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k. – co zresztą ewidentnie uzgodniły strony na rozprawie głównej w dniu 26 października 2015 roku (k. 304-306). W tym drugim przypadku istotnie nie byłoby możliwe określenie w wyroku terminu naprawienia szkody, albowiem postępowanie wykonawcze należy wszcząć bezzwłocznie, gdy orzeczenie stanie się wykonalne. Z kolei w przypadku obowiązku naprawienia szkody orzeczonego na podstawie art. 72 § 2 k.k. sąd może określić czas i sposób jego wykonania zgodnie z art. 74 § 1 k.k. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, iż konieczna była zmiana podstawy prawnej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku poprzez zmianę podstawy tego rozstrzygnięcia.

Niezasadna natomiast okazała się apelacja obrońcy oskarżonej z tego względu, iż zgodnie z art. 447 § 5 k.p.k. podstawą apelacji nie mogą być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., związane z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 387 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.
